

Statens landbruksforvaltning

Norwegian Agricultural Authority

Landbruks- og matdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 OSLO

Postadresse: Pb. 8140 Dep.

NO-0033 Oslo, Norway

Besøksadresse: Stortingsgt. 28

Fakturaadresse: Statens landbruksforvaltning,

Fakturamottak SSØ, Pb. 4104. 2307 Hamar

Telefon: +47 24 13 10 00

Telefaks: +47 24 13 10 05

E-post: postmottak@slf.dep.no

Faktura e-post: fakturamottak@slf.dep.no

Internett: www.slf.dep.no

Org.nr: NO 981 544 315 MVA

Bankkonto: 7694 05 02280

Vår dato: 07.09.2010

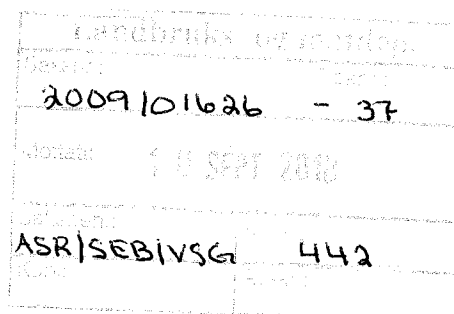
Vår referanse: 201007573-2/364

Deres dato: 12.04.2010

Deres referanse:

Vedlegg:

Kopi til:

Uttalelse til høring – forskrift for behandling av søknader om odelsfrigjøring etter odelsloven §§ 30-32

Det vises til departementets høringsbrev av 12.4.2010. Statens landbruksforvaltning (SLF) er positiv til innføring av forskrift om saksbehandlingen i odelsfrigjøringssaker. Det er få saker etter odelsloven §§ 30-32 og en felles saksbehandlingsforskrift vil gjøre det enklere for alle instanser å behandle sakene.

SLF støtter forslaget om å delegere avgjørelsesmyndigheten etter odelsloven §§ 30 og 32 til Fylkesmannen og SLF. SLF har noen merknader til de enkelte bestemmelsene i forskriften:

Forskriften § 5 og § 9 – fristene for søknad om odelsfrigjøring

Som en del av endringene i odelsloven som trådte i kraft 1.7.2009 ble det tatt inn et nytt andre ledd i § 31, med en frist på 2 måneder etter at stevning er forkynt for å søke om odelsfrigjøring etter § 31. Det er positivt inntatt i forarbeidene til loven at fristen på 2 måneder er absolutt og at det ikke kan gis oppreisning for oversitting av fristen.

SLF mener det derfor burde være en del av den foreløpige vurderingen etter odelsloven § 31 om søknaden om odelsfrigjøring er innsendt innen fristen. Dette vil være enkelt for kommunen å sjekke og saken kan da avvises med en gang dersom fristen er oversittet.

Det er foreslått tilsvarende frister i forskriften § 5 for søknader etter odelsloven § 30 og 32. Kommunen burde også ta stilling til om disse søknadene er innsendt innen fristen. I disse sakene vil man kunne gi oppreisning for oversitting av fristen. Av hensyn til sakens fremdrift, bør kommunen ta stilling til om oppreisning bør gis. Da unngår man at saken, etter utredning i kommunen, avvises av Fylkesmannen.

Forskriften § 9 – varsel til retten og til partene

Det bør tas inn i § 9 femte ledd at kommunen også skal varsle partene om at det vil bli tatt steg til odelsfrigjøring og at løsningsaken stanses. Etter forslaget skal kommunen bare varsle retten.

Forskriften § 12 – uttalelser fra berørt departement

I forskriften er det foreslått at SLF skal innhente uttalelse fra det departement som odelsfrigjøringsformålet hører under i alle saker etter odelsloven §§ 30 og 32. Forslaget innebærer at det berørte departement først blir bedt om å uttale seg når saken står for klageinstansen.

Av hensyn til sakens opplysning, jf. forvaltningsloven § 17 og forskriften § 11 bør disse uttalelsene foreligge allerede for førsteinstansen. SLF mener Fylkesmannen bør innhente uttalelser før sin behandling av disse sakene.

Delegasjonsvedtaket § 1 – kommunens myndighet

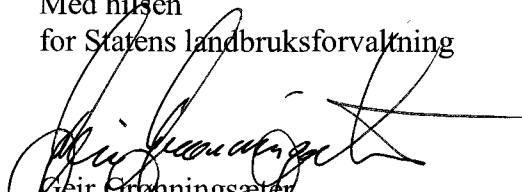
SLF er enig med departementet i at dersom den foreløpige vurderingen i odelsfrigjøringsaker legges til kommunen, egner vurderingen seg for administrativ behandling. Det er i stor grad enkle punkter som skal sjekkes før saken kan tas opp til behandling, og det er i partenes interesse at dette kan tas stilling til raskt.

I høringsnotatet på s. 17 første avsnitt vises det til at kommunen i forbindelse med den foreløpige vurderingen må klargjøre om det foreligger en tillatelse som viser at erververen trenger tilleggsjord. Et av eksemplene det vises til er et vedtak om fritak fra boplikt. Fra 1.7.2009 er det ikke lenger anledning til å søke om fritak fra boplikt, og konsesjonsmeddelelse eller delingstillatelse der det framgår at tilleggsjord er formålet, vil da være de aktuelle tillatelsene.

Dersom ingen slik tillatelse foreligger, må kommunen ta stilling til om odelsfrigjøreren bør få tilleggsjord før retten varsles. Dette vil gi en mer ryddig behandling av saken, og framheve at spørsmålet om søker bør få tilleggsjord er en egen vurdering og ikke en del av selve odelsfrigjøringsvurderingen. Det bør framgå av bestemmelsen at vurderingstemaet i en slik sak er om det hadde vært grunnlag for å gi konsesjon til formålet "tilleggsjord" i en vanlig konsesjonssak og at odelslørsers interesse i å overta først skal vurderes i selve odelsfrigjøringsaken.

Det er ofte høyt konfliktnivå i odelsfrigjøringsaker. Kommunen må være bevisst på at det ved konsesjonsfrie erverv må gjøres to separate vurderinger som ikke er innbyrdes avhengige av hverandre: For det første om søker kunne fått konsesjon på ervervstidspunktet og så om eiendommen bør frigjøres for odel. Kommunen må være oppmerksom på at selv om de finner at det hadde vært grunnlag for å gi konsesjon som tilleggsjord, betyr ikke dette at eiendommen odelsfrigjøres, bare at saken tas opp til behandling. Det bør derfor presiseres at odelslørsers interesse i eiendommen først skal inn i avveiningen når spørsmålet om odelsfrigjøring vurderes.

Med hilsen
for Statens landbruksforvaltning

Geir Grønningseter
seksjonssjef

Marianne S. Barstad
seniorrådgiver